

Rps. Fund. Mich. 87

"Z głuszy. Czajki, obrazek.
Maria Łodziejcz."
(autograf, str. 32)

87

Rodniewicz M

L. g. t. u. g. y.

Opis

obrazek

Na mierznie zielonym borom sosnowym rozciągają się kłostki, trzaski i jedna taka niska, rzadko, tylko w miejscach takich.

Na skrajach straż biała, ciemna, chęta, chęta, surowo przyty, w ogrodku parę gniazdek, i kilka dziur, i ul na samotnym drzewie, w dół wiekła, i pustka.

Trzaski, mało co mają do roboty, bo go od wsi i wioski broniła one, bagna, lasy, i góry. Dla kłostki i wsi, niedostatek, a z dwoma parę razy, same do roboty, muszą odwieźć, panie na to wspaniały.

Chłop, z był na wiosnę. Przybył między innymi...

i wtedy to w zapak młodości smet zaradki
wytrębit, rozgospodarował się w lesie.

Miał konie, furę, pła, i ponieważ się nudził
często przez kochankę brodził do wsi, do ku-
-ki na wieżownicę lub do karczmy.

potem się żenił. Wtedy przybył mu chlewa
a w nim krowa i prosię - z owych tej-
czasów była sarna w ogrodzie i ul na
sobie. Chłop czuł się bogatym, i oplotym
w dostatkach.

Ala na świecie, a więc i w strażi nad
oparekiskiem nie miała Szwabego.

Pierwej żony żona mu zmarła, na febrę
błotną, nie bezona przez miesiąc. Gdy
już nadchodził wielki pożarzenie dobito
ją, i zgasła w noc tak cicho, że on nawet
się nie przekonał.

Zgasła bez spowiedzi i gromnicy, więc, jak

powiadano - nie poszła daleko, i wracała
ciężko do chaty, męczyła się i dęci.

Strażnik istotnie od tej pory stał się
prawie niemym, i zakochował w sobie, dęci
dwoje - wyobrażał ją jak sroce z brązowego wosku.

Widział je las i instynkt zwierzęcy
Chłop dęci cały smut się po kłie, trapiący
nieznosną nudą - wieczorem nie miał dla nich
nowej spójnienia. Trudnił na przybie chaty,
pakit fajki, i myślaniami oczami patrzył
na Łękaństwo.

Wtedy to znowu porośnięte zagarnęły wydarły
ogrod, skóra zdierana, porośnięty w nich wymyślony
niepraka radaru wilki, porośnięte padła
od ukłeszenia zmił - i w strzeży zostało to
tylko - co drożdżkie.

Chłopska dusza uczyniła się na bieżąco Tachy
Dłota ptorej pilnował, pustka, i nieurodajne

Był pręci języc w sikh wieku, ale już
odieraty o tożsamość, restaraty aparty, wytki
towaryszki posobnych apystoncy.

Pernejo wieczora na wiosnę - to ty wieczora,
gdy czejki nadlatywały, i krężyły nad tyje.
= wiskiem, wotaje diei cety: hi - wi - hi - wi.
chtos wroawoy od charty, raset u homin
tylko diwerynke.

- Gwie Filip? spytat

- Murim: odparta obojitnie. poszed na
opary po czejce fajka, i nie wrocid.
Dzieu sy tem nie ratowzyt. Moje chtopak
prenocowac na kapie, gdy sy zauzyt, brode-
= niem.

Me i narajuty wieczorem tylko diweryne
byta w czejce, scowita samosnošic, i pta.
= katta, wunowy oby sce w gęstiny restar.
= ganych. ~~Pręci~~ wótych w Tolow.

— Mama Filipa?

— Mama. Włópił się! odparta, zarodac.

— Kto widział?

— Nikt, ale ja wiem, bo mi się śniło, że
w krosnach stał.

— Włópił! burknął strażnik.

Cała noc jęknęła nie całując, tylko porywa-
ła, serce na przysbie. zaparkony o mi-
goce w kłyszca świeża woda ofiarów.

O świecie czyta rozpaczy. Wi mi - ki mi -
a on poszedł szukać syna.

Znalezł go, niedaleko brzyzie wieczne rub-
nych - w gęstozach wody, gdzie najchętniej
gnieździło się ptosne ptactwo.

Był obłąkany i siny, zdety nosa, który
się opit, zanim utonął, i petwały już
ponim brydnie, czarne rubki wodne, a czyta
przypady, ci kawa, niespo krajne, napetnia.

-jae porucznik uszchlym kuzym-kiri-kiri:
Chtop stat d'uga czas-na kypie, rapat'rony
k'ionemni oczami w trupa

Byto to cos' niestychanego, aby chtopaki, wy
chorany nad wodę utonęł w masnej k'atunży.

Chyba go zastawita matka-upioryca.

Nie bylo bohici w smazy oja, tylko po chor:
-ki namyst g'ęboki. D' smierci trupa zawiado.

-mie w gminie i k'osciele i na drodze.

Sakko bylo w'osrodie. Chtopca to nie w'skpe.

-si, s'jedie uszo, truda b'edie s'pakac' detek

na trumny, trymac' trupa d'uga w' chacie.

potem trumny niesc' przez te same opary

na barkach do cmentarza.

Nie jednor' jemu k'ieci w' obcio-ozu w' piatku.

Umar'ł przecie jak matka bez gromniay:

Tak myslat' chtop, i poroki raczyt' r'edac'

przedi w'ozu, cistkac' je na k'opielce, potem

wzięły po pas w wodę kępe jedną i drugą
nastrę, i cisnęły na murach.

Przysłali zamieszkałone ruczem, pocięły pranie
o głowę go trząca w stramni, ubierały się
stunnie, krzyły roboto: hini - hini -
jęzaty berustannie.

Włoneczywszy swą robotę, chtëp odjęt
krochow parę - i odyżat się.

Na tej rubnej ptaszeryznie był sam, nikt
go nie podpatrzył, nikt grobu Filipe
nie zmydnie Terar.

Wie on tytko, i te "rade" pteki - ak wch
nikt nie rozumie.

Przysłano brodac wrócić do domu.

Łotba wybiegła na spotkanie, aż na wstę
ni cybet stętego kora.

— Anabekisacie Filipe?

— Niema! odpasł hachonicznie.

— Gdzie on? Moja doła!

— Jak żywy to wróci, a jak umarły to już
nie wróci! Dospój ptaśki!

I nawet nie słysząc odzyski podstęp w las.
Do tej pory chwała stała się jeszcze ciekawą.
Adriana siostrę, tyłko że on pochylił się
i śmierć, ona nocą i przysięgła, kimś
jak kwiaty same przez siebie nie hodowa-
ne, i nie podziwiane.

Chtops się nawykłemu siedzący co wieczór
na przysiębie latem czy zimą - w deszcz lub
pogodę, patrzył na spary, i cmił je. Był.
Co wiosny, gdy czajki nadlatywały mierzył
snać wspomnienie, do nie krzyk ich kiero-
wał oczy w pewien punkt i ubony mora-
i widział tam coś wrochim pamięci.

Nie lubił czajek, i dostawcy raz we dwore-
czym, nenerzył je brodzie po kłopotach i niedo-
<http://rcin.org.pl>

gniazda. Na lament spowodowany zniszczeniem
nawiedzał się z daleka radoscy, i patrzył na
rozpaczone ptaki mrucząc:

— Spiewajcie mi, nas Filipem, zaspiewajcie
te i sobie!

Pies ten, gdy dorósł stał się jego niedostępnym
towarzyszem. Był dzielny i smęty — w noc gromie
bezustannie obserwował wędrujące się wółki,
a w dzień napaściwał nawet żerujące św.
-sutki. Łowcy znali tylko jednego pana, dla
innych był nieprzystępnym.

Kiedy strażnik odwiedził miejsce gdzie Filip
jego biegał pod stopami.

A wzy i ziemi, która go przykryła uczyniła
się krach spory i kępa. Kłębnie się na
niej zabiega, i miewała na jesieni czerwone
grone, a na wiosny białe butelki.

Chłop poka jagód netał, i przyniosł

do chasty. Takraśniaty na czarnej scianie,
nad swiety m obraszkem, i kraśniaty przez
stugie zimowe miesiace - jedyny barwny punkt
w dymnej izbie.

Potem gdies' przepadly. Stwierzyne za pytan
pragnęła się, że je rzadka - przede.
Chtop dinnie na nie popadly, kamougi
prekhenistwo, i więcej nie przyniost.

Mijaty lata. Nature pawsze metoda wstawia
co wiosny, na trupach resztowocznych. Wtedy
wykwiety nowe, nage gętkie dostawety
kicia, przylatywały crafki z że moza, odny:
-dijce stare bępy i gętkiny tozy, do swych
mitosci i zechozow rodzinnych.

Chate strażniore wstawata w ziemis, sach
mait się mechami, otulity ja zarossa.

Tak się znu oswoita konoś' pustko.
-wie, że crafle chodity bezkarnie przez
<http://rcin.org.pl>

wrota, a wiewiórki uganiały się po ścieżce.
 Na skwie, na dębie, w chwałach ogrodu
 gnęźdźły się roje pszczoła, swiergocę, nawoła-
 =je się, zdradaje bezkarnie.

Strażnik był po czterech dniach w lesie,
 dziewczyna nie stworzyła tych subtelności.
 Już dorosła, i była piękna, zdrowa, smiała
 w swej diletosci.

Często ją ciągnie do ludzi i towarzysztwa.
 Lecz chodźcie o wiosnę kilka na zasadki:
 nie dła grosza, ale by się wygadacie, wypie-
 =wieć, posmarować.

Ludzie gadali, że stary strażnik groszubił,
 a ona nie przeczyła, śmiejąc się zabożnie
 do parobczaków.

Często do strażni schodzić się letem kobyły,
 kima młodzi chłopcy niby ze interesem do
 strażnika. Ponarossie jego i srogoscie tymi

jednak kumoszki i zabobinów w przyzwyczaj
do niezwykłego celu odległości.

On nawet się znowu nie rozumie czego chce.

Sopiero gdy raz jedna ze smielszych kobiet
wraz o smutkach do jedynaczki wspomnieta
zamarza jak znowu:

— Ja je dla siebie honoruję, a nie dla was.

Wnie, to wtedy much idzie - pierwszej much
mi się nie wazy. Tykany!

popatrzał na córki strachem oczami.

po tem ostrzeżeniu, odwieziny się przerywały.

dziwczyną przestawa chodzić na zarobki.

szedła oja wystraszonym wrotem.

On powrócił do swej pomurości i spłaty.

Na naturę, która jego powoli podurwała ku

psychologii grobu, a światem barata kontuse

na procech restoracyjnych popychata

dziwczynę ku życiu i miłości.

Testniote jej rozdrzata si piesnia i zadama
roztagmieniem i niepokojem, rumienicami, gdy
wstapowal do chaty parobczak sniadaj i smu-
kily ze wsi, z ze sparow.

Rachodit w dzien wyzle, gdy nie bylo stareje
a przed zmierzchem wracel do domu.

Chodit tak cete lato i jesien, a straznik
o nim nie wiedzial, nigdy nie spotkal.

At roz, gdy wracel z obchodu do chaty, spusty
spostrejel na ziemi rozsypane kresne
kalkiny - jak korek.

— Kto to? spytal.

— Lmy kawa si dziewczyna

— Znasz tam w lesie.

— Wtamiel. Jest jeden brzak - tam na
stojie. Kto tobie przyniosl?

— A to more chtopice, co tu rachodit didej.

— Jak chtopice?

— Panet Barybor.

— A on tu czego był?

— Chiał u was ul kupić.

— Wamiesz!

Świerzyra zawałata się, i runęła mu do rąk.

— Ta tuba, oddajcie mnie za niego. My się mocno pokubili - na śmierć! Joczta - Ptajki. Szary się porwał, chwycił bij.

— Chcesz do niego - odemnie. Nie chcesz mojej śmierci czekać. To idź! Karat! Wron!

Styżka - żebyś mi tu nigdy nie wróciła, bo ubije! Lepszy ci panet od ojca, to idź - ruciesz się nim. Tno nie wracaj - pamiętaj!

Na wstopy je wyciągnął z izby, nogę kopnął, i drzwi zaryglował.

Na drodze wicher jesienny szalał, deszcz chłodny siełt, czorno było jak w grobie.

Kierowna dobieła się do drzwi zaszytowanech,
 stuknęła do szybki - modliła kłosem, potem
 niechętnie, i gdy nad ranem stary wyszedł -
 nie było jej nigdzie. Poszła - i musiała omy
 rzygnęła, jak o umarłej.

Strażnik struż zima spędził tam jeden
 ? psem tyłko - nikogo o córki nie rozpytał.
 nie szukał jej, ani dotrądywał.

Nieproszone humorale mu pomierzały, że
 jego Korytyna struż u etrona we wsi
 ra oparami. Wystuchwał jej wieści, jakoby
 nie do niego mówiono.

W ogóle przez to cims przestaw się odrymał
 wsi, i nawet znajomych nie podrażniał
 kawałka wiarna. Kacety się ochody wreszcie
 i pracowitość, dnie dłuższe i cieplejsze.

Przyroda rozrywała się budzić i dzień, niebo
 stawato się otulone, a chmury białe.

Straszenie do zwierya byt podobny. Biekiny
jego nikt nie prosił od pot roka, odciży
nikt nie wariat. Wysoki, chudy, trochę zgięty,
do upiornego i widma byt podobny, od cady
i pyta czerony.

Pierwszego wieczora wszedł do chaty, gdy na
pierwszym czaści zaproszeni mu, nad głona.
Wzignęty stadem na opary, i witaly go jak
starego znajomego.

Spojrzęł ku nim w górę cztowick i pisał,
jednatoro niechętnie.

Choroba na nas' zamourzet stary.

Na piasku przed chatą sprostężył bosa
ślady stop, dawi ktos' przemienęł.

Adwionony wszedł do izby, i mamonoch dęgnęł

Na stawie blisko progu siedzieta jego
Krystyna, blasa i myklicza wczelach
smet cisnac w ruku. Na potrefita

wyddbyć Wona z ucisnietego gawda.

Stary się opamiętał, i dźwięk się pierwszy.

— Pręgo ty tutaj?

— Nie zdrowem, latuki ' bęje u siebie trach
odpoczęć: wepnie, zahweje się z łami.

— Kalatetas' sobie biedy. Lōz' tobe?

— Pierśi bolę, kaczek męczy, sity nie niema.
Ligota stuzka była, zewatam się z mocy!

— Wona nola była. A gwał' troj' parat?

— Teraz jednem do wojzki poszedł!

— Takim' troje było panowanie. Nie s'łoda
ci było gca, teraz mnie ciebie nie s'łoda!
jednakże nie tkniej jej, ani pseru gonit.

Osmichone, rozgospodarowała się w urbie po
datnemu, a on wbrew nawykniemu nie
wyjeżdż na przyje, ale scieżet je oczerni, gdy
smutek się od puce do suni, od stotu
do komoty.

Była zmieniona bardzo, niedopornie.

W kwitnącej drzewiny stała się sucha,
róża na tony, kaskat rozdzierał jej piersi.
Stała na kielcach czerwone płamy, a w oczach
mierzdzący ogień, i ruszała się gorączkowo,
często ustaje dla chwytności oddechu.
Jednakże radość powrota i tajemność ojca podnie-
sała jej siły.

Następnego dnia zajęła się oczyszczaniem chaty,
praniem, pieczeniem chleba, i dno kilka kwe-
stała się sarnie. Nowita, że opiód uprawo-
wła kupa, prosiła, wzroczami rozpoznała
ojca o drodze historyj poznata, probowała
kwestionować i usmiechać się.

potem nagle pierwszego ranka nie została
z postawą. Krew się jej rozciła gardłem.
Została do tego stopnia, że oczu nie
rozpoznała, i leżała blada jak papier

u okna na Tarie, już nawet nie będzie.
 Ręce jej stały się wostrowo przejrzyste, były
 rozstrzone, gros stały jak tężenie.

Stary się rżał, zdmiał. A pod nogą, w
 komore pieniadze wydoszły, i poszedł po
 radę do znachosów, wszyscy że sobą spłót
 jej wstosów. Radził się trzech, obeszł mil
 dzieje, przyniósł ziół do badzenia i ziół
 do picia, i dacyż, że na diewczyne ktos
 znał urok.

Tyż dni zabawił w drodze, a tymczasem jego
 Krysztyna dogasła w pustej chacie.

Jednakże nie zgasła bez gromnicy - ta oświe-
 cała. Gdy wrócił wieczorem zastal ją jeszcze
 żywą, i przytomną. Porochita się ohadzić
 i napić wiatami, ciotkawa go po rebach,
 mówiła, że jej brzy, że rychto wstanie, i
 podswięje zaświetnie przy nim.

potem ja ten zmozyst, i stary zmozony
rasnyt opodal. Nad ranem zbudita go
z jakimis skropnym strechem:

- Tatu - mnie ciemno!

Terwet sy, i porwet, ze umiera.

Wtedy przedzyszkem kwicet sy do obraske,
do swicy wostnowy, zapahet, i porwet jej do
reki.

Widzgneta sy.

- Co to? spytata

- Gromnie, dnuie.

- Oj - to ja umieram! Oj - bojs sy! Nefrosta
nawrajse palce.

potem prwie nyta swicy, i wty ciche powoty
jej bud z oca.

- Buzie zdrowi, tatu! Oj dobi moje!

Swit wstawat, i czajki kuczaty - gdy oddy,
- cpa! przetata. Stary swer jej natroyt

placę, i drugo siedział u nóg postania,
jakby odurzony.

Mnie rozmyślał, jakby i ja umarła pochodził
bez ludzi, ale w tej chwili do chaty weszło
dwóch chłopów, przybyłych ze dworu po
dzwono, i rozłożyli grzmię na ognie.
Wycie widać się rozległo; przez parę dni było
gwarno na straży, rbijano trumny, pili
wódki, wspominalo nieboszczyki.

Potem stręga wzięła czterech ludzi wzięto
dzwonię skrywkę na plecy, i poprowadzi
przez stary, który przytępe przejście
znal - poniesi ^z korytka przez spary
na cmentarz. Była to najbliźsza droga,
ale nie zachęcała kumoszek do strazy-
-genie konaszkowi, więc nikt za trumny
nie szedł. Pochód odbywał się w milczeniu,
tylko woda ciekła pod nogami,

człowiek zarodził się jak ptak w gnieździe,
a strażnik ogłosił się człowiekiem, nuciąc
nieśmiałym betonierem wstąpił do niego, co do niego

widzialnej jamy lub kopy bezpłynnej.
Przy kolumnie odpoznęli chwili - a potem
poszli dalej - i miejscami do Strumie
wzniesła się jętką po ziemi i po wodzie
tak głęboko zapadła mroźna.

Łączy strażnik ten drogę wrócił do pogrzebu
pół do spotkania na starym łodzi, i
powitał radośnie, wspinając się do pierwsz.
Chłop objął go rękami, i rzekł:

- Na, nie przyjdzie do nas już żadne z nich.
Tam my gospodarze teraz.

Chłopnie wszelkie niesi, wzięcie tego otworze
do życia były już porwane. Od tego rozmawiał
tylko z obywatelami z ludźmi, z wstąpił woli
zudem. Mógłby się rozpaść, gdyby miał

sposobnošci, ak na bezhodne byto to nipa
= dobinistrem.

Jak madyra spetnet sturce, i z navytkinim
skvadit zastup pod megret w domose-
nie zdaje sobie sprany naco i dla kogo
je chona, nigdy nawet ne rachowet pamioty.
Gdy sy pzedurawet wrodo lisa cichy, melozcy.
robot wrazenie widma, cety spary - sunse be
speksta, a pies przed nim byst. La dze cicho,
skrocieje sy, oglozieje tworzenie, nie spechaje
nigdy. Ludie pali sy tych dwuch cienior
rabobonnie.

To wiewor stary siadywet na przyzbie.

Gdy byto bardzo pogodnie mogt widziec ne
skroja widnostyga, para zebonim mozem
pas dady - nad nim crone pamioty.

Byst to cmentar, zjony kizymni.

Smar ptactwa nepetnet spary, tam

dalej był spokojny.

Podczas tych jego rozmyślań wczesnych pies
natęsał się po kępach, niegdyś była go
wgniazdach - czasem między piaskami.

To pobowienie stało się przyczyną jego zguby.

Ściśle myślowy był, dążył o zwrócenie.

Pewnego dnia spotkał się na drodze, zohom-
wionym pętlą po białym, i bez systemu
czy był - zastanowił.

Stróżnik nadbiegł na huk, postąpił z ostrożnością
jak towarzysze, dobiegł doń, gdy pies miał się
w ostatnich dźwiękach, chwycił go na rękę
i napowrót w wodę cisnął - już martwego.

Nie nie rekt, tylko zbiegły mu nęta,
i trząst się jak w febrze, a wkrótce jego
nog, krew zabarwiła się czernią.

ptactwo, spłoszone wystąpieniem - jak goryla
ptactwo, że chwata - zamiast niczego

chmarami unosito się nad horyzontem.
 Kuchci, brzoce, belkasy napotniały wspaniałą
 powiatkę, a najgłośniej jak wystrzał, brzoce
 = czoły czołki

Stary rozumiał, że tak się ciężyły ze smierci,
 jego drabie, że mu wrogoty bezkarnie teraz.
 Ale cwał się bezsilnym już - wobec fatalnej
 śmierci, wobec woli pana, i tyłko korow
 kabułem ci oczami ku nim spojrzat, i pisał
 ku niebu wyprost.

Pan ku niemu szedł, i wstał:

- A co - dobru trafisz stary!

Obkrył się, i dował.

- Wiesz może, czy to pies?

- Naj! rekt łaboniernie

- Trój! rdziwit się myśliwy Ładnieś go
 wychował. Ty strażnik - a on rebus!

No, ale ci go szłozę wide. Sam ci szepczę.

— Dziękuje panu, ale już hodować nie chce.
Mnie komu w czasie wojny nie doświadczyć,
to się smaruje.

I od tej pory żadnego już nie miał towa-
-ryszu. Chata zamknięta dzień cały, wie-
-czorem tylko słupem dymu zwradata, że
jest samiec, głoś żaden nie przegrywa
ciszy. Wmieszkała i płaćno dzieki oswoiło
się z nią do tego stopnia, że zwradaty
się nawet do środka, jeżeli mieszkały w
wieści, a gwałt pełno było w wieściach.
Tęże, niepodobnie wzię zwradaty do gwałtów,
i wzięty w popiół, a chleb leżący na
stół zwradaty zwradaty..

Tęże zwradaty to zwradaty bez obuwia,
ale i bez ubrania, odstąpił im jedyne cętki-
-sam. Był wzięty z obchodu siedzą na popiołku.
Tam jadt strona, tam Tatata odzież - tam

wyprawy na bezczynnym pozuc Łajmnieze Karby
i żaki, z których potem czystą rądcy
sachunkę porobót i gospodarce leśnej.
Tak mu mijaty zimy i lata. Nie potrzebowały
ich zbiegę. bo do tego rachunku nie używał
bezczynnego poście, ale czuł, że spora kasa
i kopytków miał na ramionach. Niejednemu
nogi odzwymoty znowt spędony w nieustannej
pracy po wiośni i jniach. Półprowady
mu w kolanach, obokaty zime.

Ładnejsze sturke petnit z regularnością
regoru, tylko w swięta jót wypoczywał, bęte
w zima dzień cały na piecu, latem wyprę.
wysze boki w stoncu na przybie.

Młodszy tego odpozytku, nie przerywało mu
nie - nawet myśli. Było to w potłerne sdu.
= zeme.

Pernego swięta wczesna wiosna kęat tak

Właśnie przy ścianie, gdy czujne jego ucho
ustępowało kroki na sucho z bora
Bęknął się powoli, i zdziwił widząc chtope-
ka śniadego i czarniego, który tu niemu
siedł, z daleka wstając uśmiechem.
Zbliżył się, i wciąż uśmiechając do siebie
się pochylał.

— Witajcie, dzieci. Czy zdrowi?

— A ty? Czy ty? Czy? Ścisł oczy, myślał
niema w lesie.

— O tobie mnie nie pamiętam. Jeździł panem
prosto ze służby idąc. Wstał pewnym po drodze,
do domu, żeby was powitać. Przyjechał wczoraj
zdrowe?

Ścisł oczy i dziwnie uśmiechał się.

— Aha - to ty się z nią lubisz. Aha! przyjdź
na nią popatrzeć. Aha - dobre sobie zapamię-
tanie - tyżby się nie szukał już tutaj.

w wodzie - tylko w piasku - hen!

I dźwigajcie się, wskazywał w ich wąskich butach
ślak i żółtą topiel.

- Pomarta! niepotrzebnie chłopać u stłobincom.

Stary głowa kinnat.

Ten zaś widoczny, niespodziany - pierwszy
który spotkał w życiu podziatki neni
jak wódka - rozwarzał przyk.

- Ah, pomarta. Trucie już wiosna od tego.

Jak samo jak teraz czepli nad trumna
krzyżaty, zawożaty. Tylko wtedy wody więcej
było, bo zima była śnieżna. Miejscami
hudiom co mieszki było po pas. Teraz już
tam prawie sucha. - Ah - sucha.

- To wy teraz nie macie niczego? Jamni!

niektórzy chłopać - spojrzajcie na chęć.

- A bogom mam mieć! Śmierć więcej nie było
dwoje! Był pies - ale i ten - tam - w wodzie

czyni. karkasowy. Gwiezda, getzen - wybiera.

- To nam bardzo nudno?

- Drego! Nuda poza przyrodą
kapatryt sy w zutne more, i umilkot.

Moty chtoś usiadł na ziemi, z meczem nogi
wyciągnął, i zwrócił się głową, zamruknął.

- A ja się radowałam. Kurula masaż serce
na pamięci mi stała. Nie chciało jej
od siebie ruci - miewem prosie, abyście mnie
do siebie wzięli. Myślątem synem wam być!

Oj - nudno mi teraz - nudno!

po tej skardze mikroch już obo.

Kivi - kivi - kivi - kamentowaty orajki -
smigaję jak ptački, biatō orone - tuż nad
noda

Nareszcie metody wstat, buty sciagnął, przy
gotowując się do przebrożenia Topuśki.

Stary zdawał się go już nie widzieć

— Wyrajae zdrowi, ojcie. Wstępij do Krystyny
po drodze. Może i wy pojedzie. Ścisiej
swięta. Na bide nabra wypijemy w karczmie.

— Wó, Bogiem. Je tam nie chodze - za otwó.
Prze? Tutaj weselej. A na tym piasku dade
mnie kiedyś diaboliczno na wieki. Ty - wstępij
tutaj czasem kiedyś zechcesz!

Chłopak odchodzi. Idzie go ścisiej oczami, tate.
-pionego po pas w ziętym, i przeprowadit
tak wrokiem, aż po kres oparów.

potem znova na swej przyzbie się wycognit
i bieżit godziny, niepionym monotonnym speli-
bom, i zawodzeniem czejek.

pod wiewór wiektyj ptaki, i młecne mgły
poczęty, wstawit i oparokish - snuc się po
nich - wleśdacie. Kłiszyce wstępij z za cmentarz
i po przes te mgły się wkradit - nocne
ptaki i rąby rozpoczęty koncert.

Stary widziat wyraźnie, jakże w korabiu
kalkiny wychodził Filip, i z kłopy na kłopy
skakał, gonąc czołki, ciskając na nie
spisem błota. potem od księżycy odhryg
się do chłopca dwie postacie. Matki
otulata się płacząc, drugie z febrą,
Kryształowa otulata ręką przed wiatrem
oparte gromadnie i świecila od tego
-tego ognia. Wstawało jak święta.
Schodili się we troje, i tamże grzebi
nęce u ptomienne, garzeli się do niej.
potem niedem idąc, porchodili bliżej
i kiwali na starego, wstając bez słów.
Stary się ich nie lekwał. Patrzył, odmierza
jąc oczy, aby być pierwszym że nie sni.
A jasnakiś smut zażenone, do nad oparum
były tylko mgły, księżycy, i gorące
blade łoszone ognie tu.

87